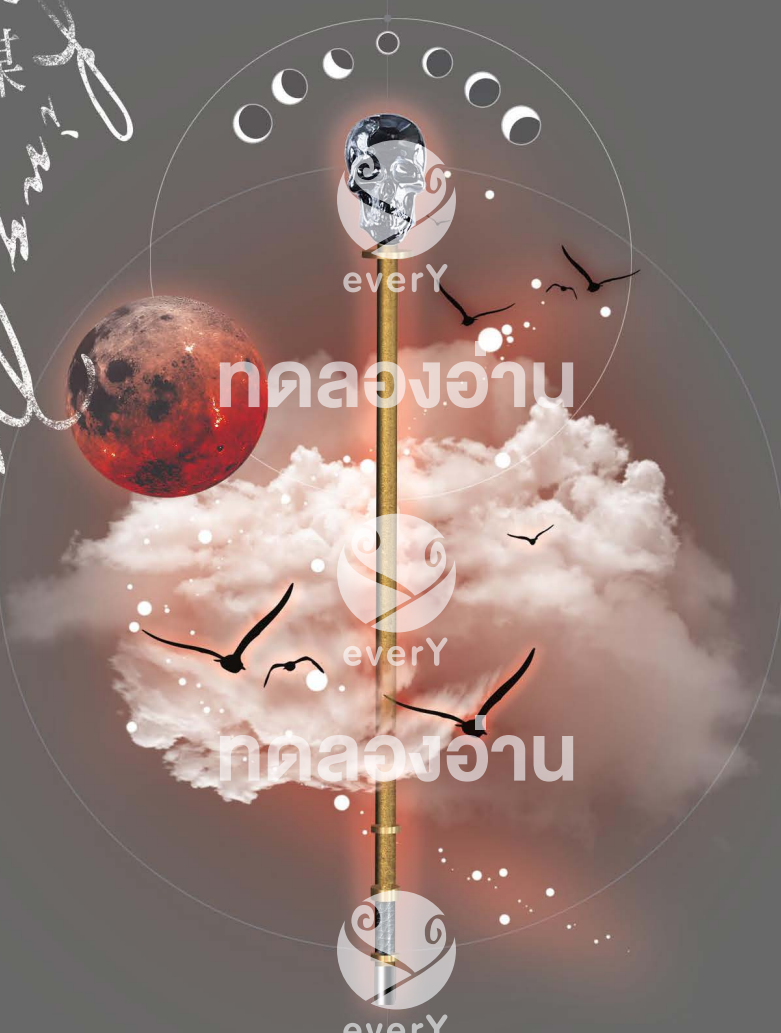

风流书呆

作品

灵媒
Spirit
Medium

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

P S Y C H I C

ปริศนาลับ สัมผัสวิญญาณ 5

เฟิ่งหลิวซูโต (风流书呆) เขียน ปราณทยก แผล สู่สู (蜀黍) ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

'Psychic ปรีศนาลับ สัมผัสวิญญาณ' ดำเนินมาเกินครึ่งทางแล้วนะคะ และเรื่องราวก็ยังคงเข้มข้น ชวนให้ลุ้นระทึกกับคดีที่แปลกประหลาดขึ้นเรื่อยๆ

ในเล่มที่ห้านี้อาจารย์พันของเราได้เอ่ยคำทำนายอีกครั้ง ทั้งเรื่องการเปิดโปงโฉมหน้าที่แท้จริงของซูเฟิงซี ไหนจะเรื่องกลุ่มคนที่กลายเป็นสัตว์ประหลาดเหมือนกับซูเฟิงซี ซึ่งพันจยาหลวได้ยื่นมือออกไปให้ความช่วยเหลือพวกเขาแล้ว แต่ไม่มีใครเชื่อเขาเลยสักคน คนพวกนี้กลับหันไปพึ่งพานักพรตที่อ้างตัวว่ามาจากสำนักเต๋าเก่าแก่...ซึ่งดูท่าแล้วสำนักเต๋านี้จะมีอดีตบางอย่างกับอาจารย์พันของเราอีกด้วย

เล่ามาถึงตรงนี้นักอ่านทุกท่านคงอยากรู้เรื่องราวต่อแล้ว อดีตของพันจยาหลวที่พวกเราเฝ้าสงสัยมานานจะเป็นอย่างไร เรามาหาคำตอบพร้อมๆ กันดีกว่าคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* เจียนหย่า

ราชินีหนึ่งผู้มีเสน่ห์เกินต้านทาน เธอเป็นดาราทรงเพียงคนเดียวที่ผู้คนให้การยอมรับว่ามีความสามารถเทียบชั้นกับหลิวเจาได้ และยังเป็นเพื่อนสนิทกับซูเฟิงซี่อีกด้วย

* หลินเนี่ยนเอิน

ผู้บำเพ็ญจากสำนักเทียนสุ่ยอันเป็นสำนักเต๋าเก่าแก่ซึ่งมียอดปรมาจารย์เลื่องชื่อที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้มีพลังอยู่ใกล้กับความเป็นเทพมากที่สุด หลินเนี่ยนเอินหน้าตาหล่อเหลาและมีออราแบบผู้พันมลทิน เพียงมองใบหน้าของเขาก็ชวนให้รู้สึกสบายใจ

* หลินเนี่ยนฉือ

ศิษย์พี่หญิงของหลินเนี่ยนเอิน เธอเกิดมา มีพลังพิเศษแข็งแกร่งทั้งยังขยันบำเพ็ญเพียร มีความสามารถถึงขั้นได้รับการยกย่องว่าเป็นจอมเวทย์อันหมายถึงทายาทของสำนัก ซึ่งมีความหมายเดียวกับทายาทธรรมในพุทธศาสนา

* ต้าซือฉางจิ้ง

เจ้าอาวาสวัดหลงอิน เป็นผู้วิเศษอาคมแข็งแกร่งอย่างยิ่ง กล่าวได้ว่าเป็นบุคคลสำคัญอันดับหนึ่งของสำนักพุทธ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ปัญหาในครอบครัว
มีการกล่าวถึงอาการป่วยทางจิต การทำร้ายเด็ก การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโหม่งนำให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ การข่มขืน
การฆ่าตัวตาย และการใคร่เด็ก ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 178

แผนของเกาเซียนเซียน

หลังเข้าเขตเมืองพ้นจายาหัวกับซ่งรู่ยกก็ไม่ได้รีบกลับบ้าน แต่ไปร้านเสื้อผ้า เพื่อเปลี่ยนชุดสะอาดก่อนไปกรมตำรวจเพื่อขอรับศพพ่อแม่ของเซียวเหียนหลิง สองสามีภรรยาทั้งมรดกไว้ก่อนโต บรรดาญาติๆ ของพวกเขาจึงแย่งมรดกมหาศาลกันชนิดหัวร้างข้างแตก แต่ไม่มีใครคิดจะสืบหาที่อยู่ของเซียวเหียนหลิง เลยสักคน และไม่มีใครเอาศพของสองสามีภรรยากลับไปฝังด้วย

พอแพทย์นิติเวชได้ยืนยันว่าเซียวเหียนหลิงเสียชีวิตแล้วก็อดสายหน้า ถอนหายใจไม่ได้ สุดท้ายเขายังคงให้พ้นจายาหัวเซ็นเอกสารเพื่อรับศพไป แม้การทำแบบนี้จะไม่ถูกต้องตามระเบียบ แต่ศพนิรนามที่อยู่ในห้องเก็บศพ ของพวกเขา มีจำนวนมากจนไม่มีที่ว่างให้เก็บเพิ่มและไม่อาจโยนทิ้งแบบส่งๆ ได้ แต่ให้วัดหรือโรงพยาบาลในละแวกนี้รับไปจัดการ แต่นี่ก็เป็นค่าใช้จ่ายก้อนโต และต้องใช้ทรัพยากรส่วนรวม การที่สังคมมีคนดีช่วยรับศพไปจัดการให้ อย่างเหมาะสมทำให้พวกเขาดีใจมากกว่า โดยเฉพาะกับพ้นจายาหัวที่ในวงการตำรวจ ต่างพูดกันถึงความเป็นคนดีของอีกฝ่ายอยู่แล้ว

พ้นจายาหัวยิ้มมือถือของแพทย์นิติเวชโทรหาเจาเสี่ยวเฟิงเพื่อให้เขา เร่งจัดงานศพ

น้ำเสียงของเจาเสี่ยวเฟิงเหมือนคนหมดแรง "อาจารย์พ้นครับ คุณไปเอาศพ มาจากที่ไหนตั้งสี่ศพ แล้วทำไมจู่ๆ ถึงจะจัดงานศพให้คนอื่น แบบนี้มัน อับมงคลมากเลยนะ!" แต่บ่นก็ส่วนบ่น เขายังคงทำตามอย่างว่าง่าย คนตาย

ยกบ้าน การจัดงานศพหนึ่งงานใช้เงินไม่เท่าไร เธอเสียว่าสร้างกุศล เนื่องจากมีงานเข้าแบบปุปป์ ความลนทำให้เขาลืมบอกเรื่องสำคัญหนึ่งเรื่องให้อาจารย์พิน รู้กว่าจะได้สติก็ติดต่อกทางนั้นไม่ได้แล้ว

พอจัดการธุระทุกอย่างเสร็จ พินจายาหัวกับซ่งรู่ยกก็คอยจนรถของทางวัดมารับศพทั้งสี่ไปเรียบร้อยถึงค้อยพาสังฆารอันเหนือยล้ากลับบ้าน เม็งจิ้งแยกตัวไปนานแล้วเพราะต้องไปเช็กเรื่องความเป็นตายของพวกเขาจางฉี

ตอนที่พวกเขาออกจากสถาบันวิจัยลวี่เหอ ดวงตะวันเพิ่งจะคล้อยไปทางทิศตะวันตก แต่พอลกลับถึงคอนโดฯ มูนไลต์เบย์การ์เดินห้องฟักลับมีดสนิทไพริมทางสี่เหลี่ยมหม่นเป็นดวงๆ สว่างใส่วอยูท่ามกลางเงาไม้ที่กำลังกวัดไกวให้ความรู้สึกอบอุ่น ชับไล่ความมืดรอบด้าน ถนนโรยกรวดสายเล็กที่เคยน่ากลัววันนี้กลับดูสงบ สวยงาม แม้แต่ภูเขาลงที่ก่อขึ้นจากก้อนหินหน้าตาแปลกๆ ยังดูเหมือนเป็นธรรมชาติมากขึ้น

"ดูเหมือนสภาพแวดล้อมที่นี่จะเปลี่ยน หรือผมคิดไปเอง?" ซ่งรู่ซับริดเข้ามาตามถนนซ้าๆ เหลียวซ้ายมองขวาเป็นระยะ น้ำเสียงบอกถึงความฉงนสงสัย เขาคุ่นชินกับการควบคุมสถานการณ์และรายละเอียดรอบตัว ย่อมต้องสังเกตเห็นความผิดปกติของที่นี่ได้อย่างรวดเร็ว นี่ไม่ใช่ความเปลี่ยนแปลงของทิวทัศน์ แต่เป็นความไม่เหมือนเดิมของบรรยากาศ คล้ายกับแอ่งน้ำซึ่งมีการเปิดทางน้ำเพื่อให้น้ำใหม่เข้ามาทำให้ทุกสิ่งเปลี่ยนไปเป็นมีชีวิตชีวา

"ไม่ได้คิดไปเองหรอกครับ ที่นี่ไม่เหมือนเดิม" พินจายาหัวลั่นศีรษะ แต่ไม่ได้อธิบายมาก

ซ่งรู่เองก็ไม่ได้ถามเยอะ เขามองสี่ล้อที่เหยงที่ผล็อยหลับไปผ่านทางกระจกมองหลังก่อนผ่อนความเร็วรถให้ช้าลง เมื่อเห็นว่าใกล้ตีหกหมายเลขหนึ่ง ชายหนุ่มก็เตรียมจะเอารถจอดเทียบเข้าข้างทาง คิดไม่ถึงว่าจะมีใครบางคนโผล่พรวดออกมาจากแนวไม้ด้านข้าง กางแขนตะโกนเสียงรื้อนร่น "อาจารย์พินหรือเปล่าคะ ฉันตงฉิน!"

เธอเอาตัวแนบไปกับกระบะโปร่งหน้ารถ ถ้าไม่ใช่เพราะการตอบสนองที่รวดเร็วของซ่งรู่ทำให้เหยียบเบรกได้ทัน น่ากลัวว่าเธอคงถูกชนตาย หญิงสาว

เกาะฝ่ากระโปรงรื้ออันฉ่า วิ่งอ้อมครึ่งรอบมาที่ข้างหน้าต่างด้วยอาการโตะเซ สองตาเต็มไปด้วยเส้นเลือดสีแดง ไม่เจอกันครึ่งวัน ตงฉินหน้าซีดจนไม่เป็นผู้เป็นคน "อาจารย์พินคะ ฉันทขอร้องล่ะ ช่วยหลิวเจาดูด้วยเถอะนะคะ!" เธอตบหน้าต๋องรอลอย่างร้อนใจ "เขาถูกตำรวจจับไป เกาเขียนเขียนให้ทนายใหญ่ คนหนึ่งแจ้งข้อหาใช้กำลังปลุกปล้ำข่มขืนผู้หญิง แถมยังสร้างหลักฐานมาบอกว่าเขาขโมยทรัพย์สินของเธอ ถ้าถูกตัดสินว่ามีความผิดจริง หลิวเจาต้องติดคุก! ชีวิตเขาจะพังจริงๆ ฉันทขอร้อง คุณช่วยหลิวเจาด้วยเถอะ!"

พินฉยาหัวไม่ค่อยเข้าใจเรื่องกฎหมายปัจจุบัน เขาจึงหันไปหา ดร. ช่ง ช่งรู่ยผงกศึระะ "ลักษณะโทษในข้อหาใช้กำลังปลุกปล้ำข่มขืนผู้หญิง แตกต่างจากการคุกคามทางเพศเพราะมีระดับที่รุนแรงกว่า ถ้ามีหลักฐานมัดตัวหลิวเจาจะถูกตัดสินให้จำคุกไม่เกินห้าปี ส่วนโทษคดีลักทรัพย์ขึ้นอยู่กับมูลค่าทรัพย์สินว่ามากน้อยแค่ไหน ยิ่งมูลค่าสูงโทษยิ่งหนัก เกาเขียนเขียนแจ้งว่าเขาขโมยไปเท่าไร"

ตงฉินพูดเสียงสั่น "เธอบอกว่าหลิวเจาขโมยแหวนเพชรของเธอไป มูลค่าล้านกว่าหยวน ตำรวจไปเจอแหวนในห้องหลิวเจา ไม่สิ ไม่ใช่ ไปเจอแหวนในห้องเช่าชั่วคราวของไอ้ตัวปลอมนั่นจริง เลยมีหลักฐานมัดตัว นี่มันเป็นการใส่ร้ายชัดๆ หลิวเจาเร่ร้อนอยู่ข้างนอกสามวันสามคืน เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าไอ้ตัวปลอมนั่นพักอยู่ที่ไหนแล้วจะเอาแหวนไปซ่อนได้อย่างไร! เกาเขียนเขียนจะต้องให้ไอ้ตัวปลอมเอาไปวางไว้แน่นอน!"

ช่งรู่ยผงกศึระะ "การลักทรัพย์ที่มีมูลค่าสูงกว่าหนึ่งล้านจะมีโทษอย่างน้อยสิบปีขึ้นไป บวกโทษอีกห้าปีจากคดีใช้กำลังปลุกปล้ำข่มขืน รวมทั้งหมดเป็นโทษสิบห้าปี ถ้าถูกตัดสินว่าผิดจริงและมีการลงโทษสำหรับสองคดีนี้ หลิวเจาต้องติดคุกอย่างน้อยห้าปีแต่ไม่เกินสิบห้าปี กว่าเขาจะออกมาก็อายุสี่สิบห้าสิบลี ชีวิตหายไปกว่าครึ่งแล้ว"

พินฉยาหัวผงกศึระะ พูดไปตามเนื้อผ้า "แบบนี้เท่ากับชีวิตของเขา จะไม่มีหวังอะไรอีก"

"ไม่นะคะ อาจารย์พิน คุณต้องมีวิธีสิ! ฉันทขอร้อง ขอคุณช่วยชี้ทางสว่าง

ให้หลิวเจาดำวย! ตลอดชีวิตของเขาไม่เคยทำเรื่องชั่ว มีแต่ความเมตตากรุณา เป็นคนดีจริงๆ เขาเอาเงินก้อนแรกที่ได้มาไปบริจาคเพื่อช่วยเหลือเด็กๆ ในหมู่บ้านบนภูเขาครั้งหนึ่ง พอดังแล้วกับบริจาคเงินหลายล้านให้แก่องค์กรการกุศลหลากหลายรูปแบบทุกปี ฉันจะเอาใบเสร็จการบริจาคของเขาให้คุณดู ฉันเก็บไว้ตลอด บอกว่าต่อไปจะเอาไว้โปรโมตกับสื่อแต่ถูกหลิวเจาปฏิเสธ เขาเป็นคนที่ทำความดีแบบไม่ออกหน้า ไม่เคยแสวงหาชื่อเสียงมาแต่ไหนแต่ไร ต่อมาเขาทยอยออกจากวงการไปครั้งตัว มีเวลามากขึ้น แต่ละปีเลยแบ่งเวลา สองสามเดือนไปเป็นครูอาสาบนภูเขา ในมือถือฉันมีรูปที่เขาถ่ายกับเด็กๆ อยู่ คุณดูสิคะ ดูสิ"

ตงจินร้อนใจจนร้องไห้ แต่มือที่สั้นเทาทั้งสองข้างกลับเปิดมือถือเพื่อสไลด์รูปที่ละรูป ผู้ชายในรูปกอดเด็กบนภูเขาผิวดำเมี่ยมแต่ละคนไว้ ยิ้มอย่างสดใส ดูออกว่าเขามีความสุขมากจริงๆ เพราะการส่งต่อความรักและเพาะปลูกความหวังแบบนี้ทำให้เขาค้นพบความหมายของชีวิต

หลิวเจาเป็นคนแบบไหน ฟันจยาหลัวรู้ดีกว่าตงจิน เพราะครั้งแรกที่เจอกันสิ่งแรกที่เขาสงสัยไม่ใช่ใบหน้าสองดวงที่ซ้อนทับกันของหลิวเจา แต่เป็นแสงเรืองรองซึ่งเกิดจากจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์ของเขาที่สาดออกมาจากความมืด แค่วิบตาดเดียวฟันจยาหลัวก็ฟันธงได้แล้วว่าหลิวเจาเป็นคนดีคนหนึ่ง

"ขึ้นมาคุยกันบนรถก่อนเถอะครับ" ฟันจยาหลัวถอนหายใจ

ลมหายใจของตงจินติดขัด หลังจากหอบหายใจหนักๆ ครั้งหนึ่ง เธอก็สะอื้นออกมาด้วยความสุข "ขอบคุณค่ะ อาจารย์ฟัน จขอบคุณ!" หญิงสาวรีบขึ้นรถแล้วจึงเห็นเด็กน้อยคนหนึ่งนั่งนิ่งอยู่บนเบาะหลัง และตอนนี้เขากำลังพิศดูเธอด้วยสายตาวอกกว้างอยากเห็น

ตงจินรีบเช็ดน้ำตาที่นองหน้า ยิ้มอ่อนโยนกล่าวว่าคำทักทายเด็กชายเสียเขาตามด้วยการขอโทษ บอกว่าขอรบกวนด้วย การที่เธอสามารถรักษาท่าทีความนุ่มนวลและอ่อนหวานเอาไว้ในช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายแบบนี้ได้แสดงให้เห็นว่าเธอได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาอย่างดียิ่งกว่าหลิวเจาเสียอีก ฟันจยาหลัวมองเห็นเงาของหลิวเจาอยู่บนตัวตงจิน สองคนนี้ต่างสะท้อน

ให้เห็นถึงทุกอย่างของอีกฝ่ายโดยไม่รู้ตัว แต่กลับต้องคลาดกันไปแบบไร้เหตุผล บางครั้งโชคชะตาก็ไม่มีทางเลือกแบบนี้

"คุณกำปายหยกนี้ไว้ ใช้พลังทั้งหมดเพื่ออธิษฐานขอให้หิวใจเปลี่ยนกลับไปเป็นเหมือนเดิม" ฟันจยาหัวไม้ได้อธิบายอะไรมาก แต่คอยเตือนว่า "ต้องใช้พลังทั้งหมด ไม่อย่างนั้นคำอธิษฐานของคุณจะไม่เป็นจริง"

"แบบไหนถึงเรียกว่าใช้พลังทั้งหมดคะ เอาชีวิตฉันแลกเลยได้หรือเปล่า" ตังฉินถามเสียงจริงจัง

ฟันจยาหัวผงกศีรษะ "ได้ครับ แบบนั้นจะดีที่สุด"

"เข้าใจแล้วค่ะ" ตังฉินไม่ถามมาก เธอกำปายหยกไว้แล้วเริ่มอธิษฐาน แสงสีเทาขาวไหลออกมาจากปลายนิ้วของเธอเป็นสาย คล้ายจะทำลายความมืดที่อยู่รอบด้าน ช่วยเสริมสร้างความหวัง ไม่นานแสงนั้นก็พลันสว่างจ้า แต่ราวกับเจอปรากฏการณ์บางอย่างแล้วไม่อาจฝ่าไปได้ หลายนาทีต่อมารัศมีสีเทาที่เปล่งประกายนั้นก็ค่อยๆ มีดลงจนดับหาย

ความรักที่ตังฉินมีให้หิวใจนั้นฝังลึกถึงกระดูก ทว่าคำอธิษฐานของเธอ ยังคงไม่เป็นผล

ซึ่งรู้ชี้ไปที่กระเปาะของฟันจยาหัวเป็นการบอกให้เขาเอาหัวกะโหลกออกมาเสริมพลังศรัทธาของตังฉิน

ฟันจยาหัวเงียบ ใช้มือถือพิมพ์ข้อความเพื่อไม่ให้รบกวนการอธิษฐานของตังฉิน

'ตัวตนของหัวกะโหลกนี้เหมือนลูกตาของหิวใจชื่อคือมีความสามารถในการติดตาม มันสามารถส่งความคิดชั่วร้ายเข้าไปในสมองของคนที่เคยสัมผัสมัน ทำให้พวกเขาเข้าสู่ทางมารและเป็นบ้า จิตตานุภาพของคนทั่วไปเทียบคุณไม่ได้ พวกเขาไม่สามารถแตะต้องของอาถรรพ์พวกนี้ได้'

ซึ่งรู้เข้าใจ เขาส่งเมสเสจหนึ่งไปอธิบาย

'เธอทำไม่สำเร็จหรอก ดูจากคำพูดและท่าทางของเธอตอนขึ้นรถ ผมพอจะบอกนิสัยคร่าวๆ ของเธอได้ว่าเธอเป็นคนที่มึนเหตุผลและควบคุมตัวเองเก่งที่สุดคนหนึ่ง ไม่อย่างนั้นเธอคงอยู่ข้างหลิวเจาไม่ได้ถึงสิบหกปีหรอก แต่สุดท้ายกลับเป็นได้แค่คนแปลกหน้า ตลอดเวลาสิบหกปี เธอสิ้นคλονจิตใจของเขาไม่ได้เป็นเพราะการควบคุมตัวเองของเธอแน่ละ ถ้าพูดกันถึงเรื่องจิตตานุภาพ เธอแกร่งกว่าและกดขี่ความปรารถนาได้เก่งกว่าหลิวเจาเสียอีก ต่งฉินเป็นคนที่ได้ขึ้นมาในครอบครัวไฮโซที่มีการศึกษา สำหรับเธอการปลดปล่อยความปรารถนาคือความผิด โอกาสที่เธอจะทำสำเร็จมีน้อยกว่าหลิวเจา'

พ่นจยาหลัวโบกมือ พิมพ์ออกมาอีกประโยค

'ยังงี้ก็ให้เธอลองดูก่อนเถอะครับ'

'ได้ งั้นให้เธอลองดู'

ซึ่งรู่ยตามใจชายหนุ่มทันที แม้จะรู้ว่าการทำแบบนี้เป็นเรื่องเสียเวลาเปล่าก็ตาม

ตอนเห็นเส้นแสงที่ปลายนิ้ว แรงศรัทธาของต่งฉินก็เพิ่มมากขึ้น เธอใช้พลังทั้งหมดเพื่ออธิษฐานอยู่ห่างถึงหกนาที่ก่อนจะคลายมือออกจากป้ายหยกถามด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยความหวัง "อาจารย์พ่นคะ ใช้ได้แล้วหรือยัง"

"ยังครับ ไม่สำเร็จ" พ่นจยาหลัวส่ายหน้าอย่างผิดหวัง

"งั้นฉันจะลองอีกที" ต่งฉินเป็นเหมือนหลิวเจาคือไม่ยอมปล่อยโอกาสใดๆ ให้ผ่านเลยไป ต่อให้มันจะดูน่าขำและเลือนลอยมากก็ตาม

"คุณลองได้เต็มที่เลยครับ" พ่นจยาหลัวเฝ้ารอด้วยความอดทนอย่างที่สุด ส่วนส่วอิหยังที่ต่งฉินมาได้ไม่นานก็กลับไปอีกรอบ

ต่งฉินลองแล้วลองอีก จนป้ายหยกค่อยๆ เลิกเปล่งแสงออกมา หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงท้อใจ "อาจารย์พ่นคะ ฉันล้มเหลวอีกแล้วใช่ไหม คุณสอนฉันทีสิคะว่าต้องทำยังไงหลิวเจาถึงจะกลับร่างของตัวเองได้ คุณช่วยชี้ทางสว่าง

ให้ฉันหน่อย แต่อย่าให้ฉันอธิษฐานอีกเลย ฉันทำไม่ได้ ความรู้สึกที่ฉันมีต่อเขา อาจไม่ได้ลึกซึ้งเหมือนอย่างที่ฉันคิด" พุดมาถึงตรงนี้ขอบตาแดงๆ ของเธอก็มีน้ำตาแห่งความสิ้นหวังเอ่อคลอ ความสงสัยในตัวเองกับการดำเนินตัวเอง อย่างหนักทำให้ต่งจินตกลงไปสู่หุบเหวลึกแห่งความเจ็บปวด

เกาเซียนเขียนร้ายมากจริงๆ เธอสร้างความเชื่อมโยงของหลักฐานทั้งหมดเอาไว้แต่แรก ตำรวจถึงกับขอให้ต่งจินยอมแพ้ เนื่องจากประสบการณ์ในการสืบสวนสอบสวนที่มีมาหลายปีของพวกเขาบอกให้รู้แล้วว่าคดีนี้เป็นคดีเหล็ก* ต่อให้เชิญนายเก่งแค่ไหนมากก็พลิกคดีไม่ได้!

ถ้าไม่ใช่เพราะอับจนหนทาง ต่งจินไม่มีทางลงวิธีพิสดารแบบนี้แน่ เธอกังวลมากจริงๆ แต่ไม่กล้าร้องให้พุ่มพ่ายเพราะกลัวว่าจะทำให้เด็กน้อยตกใจตื่น ทำได้เพียงปิดปากเพื่อควบคุมตัวเองไว้ นี่เป็นช่วงเวลาแห่งความสิ้นหวังครั้งที่สองในชีวิตเธอ ครั้งแรกคือวันที่หิวเจาแต่งงาน ครั้งที่สองคือตอนนี้ ดูเหมือนความทุกข์ทั้งหมดในชีวิตของเธอล้วนเกี่ยวข้องกับเขา แต่ต่งจินกลับเพียรพยายามต่อสู้เพื่อความสุขของเขา

"อาจารย์พันคะ ฉันใช้เส้นสายที่ใช้ได้ไปหมดแล้ว แต่เรื่องนี้ถูกเกาเซียนเขียนใหม่กระแสให้ติดเทรนด์เลยไม่มีใครกล้าช่วยหิวเจา แฟนคลับจำนวนเกือบร้อยล้านของเขาต่างจับตาดูคดีนี้ ทั้งกดดันและส่งข้อความไปที่กรมตำรวจ เป็นบ้างเป็นหลังเพื่อขอให้ส่งโทษหิวเจาสถานหนัก พวกเขาไม่รู้เลยว่ากำลังบีบโอดอลของตัวเองไปสู่ทางตายกับมือ เวลานี้วิธีเดียวที่จะช่วยให้หิวเจาหลุดรอดไปได้คือให้เขากลับเข้าร่างของตัวเอง นอกจากใช้ป้ายหยกนี้แล้ว คุณยังมีวิธีอื่นอีกมั๊ยคะ อย่างเช่นเรียกวิญญาณอะไรทำนองนั้น" ต่งจินถามอย่างมีความหวังเต็มเปี่ยม

พันเจยาหัวลัวอึ้ง ใบหน้าขาวซีดปรากฏรอยแดงๆ ที่หาดูได้ยากขึ้นมา ชายหนุ่มคิดหนักอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงพูดด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ "หรือผมไม่เคยบอกพวกคุณว่าหิวเจาเคยถูกเปลี่ยนรูปโฉมภายนอก แต่ร่างกายยังเป็นของเขา?"

"ว่าไงนะคะ" ต่งจินเหวอ ความคิดสับสน "คุณไม่เคยบอกฉันมาก่อน!

* คดีเหล็ก เป็นคำเปรียบเปรยถึงคดีที่มีหลักฐานและคำตัดสินหนักแน่น ไม่สามารถพลิกกลับได้ง่าย

หลิวเจา...หลิวเจาเองก็ไม่เคยพูดเรื่องนี้ แสดงว่าคุณไม่เคยบอกเขาเหมือนกัน ใช่หรือเปล่า คุณได้บอกเขาหรือเปล่านั้น เขายังคงเป็นตัวเขาหรือ แค่เปลี่ยนหน้า อย่างเดียวเหมือนทำศัลยกรรม?"

"ใช่ครับ เขายังคงเป็นเขา แต่หน้าไม่เหมือนเดิม ไม่อย่างนั้นผมคงไม่ให้เขา อธิษฐานซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่จะช่วยเขาด้วยการสลัประวิญญานกลับมาเลย" ฟันจยาหัวลูบจมูกมองออกไปนอกหน้าต่างต่าง สูดหายใจเอาแต่ปัดนิ้วไปมาไม่หยุด ทำท่าทางขัดเขินจนพูดไม่ออก เวลานี้เขาเพิ่งตระหนักได้ว่าความละเอียดอ่อนของตัวเองได้สร้างความวุ่นวายให้แก่หลิวเจาอย่างมหาศาล

ช่วงวัยเกือบหลุดขาเพราะท่าทางวางตัวลำบากของชายหนุ่ม จึงทำได้เพียง กระแอมกระไอพลาบปลอบด้วยท่าทางเอาจริงเอาจัง "ตอนนั้นคุณได้รับบาดเจ็บสาหัส สติค่อนข้างเลอะเลือน ความผิดพลาดจึงเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ไม่เป็นไร ในเมื่อร่างกายยังเป็นของหลิวเจา นั่นเรื่องนี้ก็แก้ไขได้ง่ายมาก"

"แกยังงี้ครับ/แกยังงี้คะ" ฟันจยาหัวกับต่งจินถามออกมาพร้อมกัน

"ตรวจดีเอ็นเอ เท่าที่ผมทราบ แม่ของหลิวเจายังมีชีวิตอยู่ใช่หรือเปล่า ให้เธอขึ้นศาลเป็นพยานและตรวจดีเอ็นเอก็เป็นอันใช้ได้ ขอแค่พิสูจน์ได้ว่า คนที่ถูกขังคือหลิวเจา การใช้กำลังปลุกปล้ำข่มขืนและลักทรัพย์ล้วนฟังไม่ขึ้น เพราะเขากับเกาเซียนเซียนเป็นสามีภรรยา ความใกล้ชิดของสามีภรรยาเป็นเรื่องปกติ และเขาไม่มีความจำเป็นต้องขโมยทรัพย์สินของตัวเอง"

"ใช่ๆ ตรวจดีเอ็นเอเป็นวิธีที่เร็วที่สุด! ฉันทจะโทรเรียกแม่เขามาเดี๋ยวนี้!" ต่งจินรีบหยิบมือถือมาต่อสายหาแม่ของหลิวเจา หลายปีมานี้อีกฝ่ายไปพักพื้นที่ประเทศสวีตเซอร์แลนด์ การนั่งเครื่องบินกลับมาต้องใช้เวลาอย่างมาก ต้องทำเวลา

ทว่าทางนั้นกลับไม่มีคนรับสาย ต่งจินเพิ่งนึกได้ว่าสามทุ่มของเมืองหลวงคือตีสามของสวีตเซอร์แลนด์ คุณแม่หลิวต้องหลับอยู่แน่ ถ้าอยากติดต่อเธออย่างน้อยต้องรอไปอีกสี่ชั่วโมง

แรงฮึดที่เพิ่งเกิดขึ้นมาของต่งจินห่อเหี่ยวลงอีกครั้ง สองตาดจ้องจ้องมือถืออย่างเอาเป็นเอาตายราวกับว่าการทำแบบนี้จะทำให้กาลเวลาไหลไปได้

เร็วขึ้น ทันใดนั้นการแจ้งเตือนจากเวปก็แจ้งเตือนมาบนหน้าจอ เสียงดังดัง ทำให้ตั้งจินหน้าเปลี่ยนสี หญิงสาวรีบบอก "จริงสิคะ อาจารย์พื้น ฉันกำลังจะช่วย หลิวเจาจัดแถลงการณ์ล้างมลทิน คุณอยากให้ฉันช่วยคุณแถลงด้วยหรือเปล่า เพราะเหมือนผู้จัดการของคุณจะไม่ได้เคลื่อนไหวอะไรเลย"

"แถลงอะไรหรือครับ" มือถือของฟั้นจยาหั่วและกลายเป็นผุยผงไปในการต่อสู้นานแล้ว ไหนเลยจะรู้ความเคลื่อนไหวล่าสุดในอินเทอร์เน็ต

ตั้งจินยื่นมือถือของตัวเองไป ซึ่ให้ดูฮอตที่อปปิกหลายอันแล้วเอ่ย "คุณดูสิคะ เกาเซี่ยนเซี่ยนพุ่งเป้ามาที่คุณ บอกว่ารายการโลกของผู้วิเศษ ช่วยคุณสร้างภาพ บอกว่าการสื่อจิตของคุณทุกครั้งมีสคริปต์ มีบทพูด หลิวเจาไม่ยอมแสดงกับคุณ ทางรายการเลยยกเลิกสัญญากับเขา และเพื่อเอาคืน เรื่องที่หลิวเจาไม่ไว้หน้า คุณเลยแต่งเรื่องเหลวไหลประเภทแมวปามาสาบตัวกับบริษัทยาเพื่อทำลายหลิวเจาลับหลัง สร้างข่าวลือเรื่องเขา แฟนคลับของหลิวเจาถูกเกาเซี่ยนเซี่ยนปลุกปั่น ตอนนี้อยู่ไปโจมตีแอ็กเคานต์ของคุณกับเว็บไซต์ของบริษัท คุณดูสิคะ เธอยังแอบถ่ายคลิปไว้หนึ่งคลิป คุณกับหลิวเจาเกือบทัวไว้เมื่อคนละเล่มระหว่างที่พูดคุยกัน สุดท้ายก็มีปากเสียง เกาเซี่ยนเซี่ยนเจ้าเล่ห์มาก เธอเซ็นเซอร์บทสนทนาที่เป็นประโยชน์ต่อคุณทิ้งไป เหลือไว้แต่ที่เป็นผลเสีย เวลานี้ชาวเน็ตต่างบอกว่าเป็นหลักฐานที่มีความชัดเจนและหนักแน่นเหมือนขุนเขา จะแบนคุณ ตอนนี้อยู่พวกเขาไม่ยอมเชื่อแล้วว่าคุณเป็นร่างทรงวิญญาณจริงๆ ต่ำคุณว่าเป็นคนหลอกลวง

ยังมีเหวินซืออวีคนนั้นอีก ไม่รู้เธอไปซื้อคลิปตอนที่พวกคุณถ่ายรายการจากใครมาตัดต่อให้เป็นภาพที่เธออยากได้ก่อนแชร์ลงอินเทอร์เน็ต บอกว่าคุณอยากเคลมเธอ พอโดนเธอปฏิเสธก็ล้างแค้นกลางรายการด้วยการแข่งให้เธอตั้งได้ไม่เกินหนึ่งปี แฟนคลับของเธอถูกปลุกปั่น ตอนนี้อยู่เล่นงานคุณเป็นบ้าเป็นหลัง ต่ำว่าคุณเป็นปีศาจราคาจะชนิดสาตเสียดเสีย คุณดูคลิปนี้สิคะ ตัดต่อได้เนียนมาก"

ตั้งจินกดเปิดคลิปที่เหวินซืออวีแชร์ เห็นฟั้นจยาหั่วที่อยู่ในคลิปจับมือเหวินซืออวีอยู่นานหลายนาทีก่อนจะปล่อยมือเธอชั่วคราวแล้วกลับมาจับอีก

หลายนาที่ รวากับยังเอาเปรียบหญิงสาวไม่พอ บทสนทนาของทั้งสองถูก เซ็นเซอร์ไว้จนถึงช่วงที่พินจยาหัวพันธงว่าเหวินซืออวี่ไม่มีอนาคต จากนั้นค่อยใช้เทคนิคพิเศษเพื่อทำให้เสียงของทั้งคู่เปลี่ยนเป็นชัดขึ้น

ในคลิปปังตัดมาเฉพาะหน้าของพินจยาหัวหลายชอต แกวตาก็เฝ้ามอง เหวินซืออวี่ทั้งจดจ้องและลึกซึ้ง บวกกับมือของเขาที่จับมือเธอแน่นไม่ยอมปล่อย บรรยายกาศดูมีซึ้งจริงจังจริงๆ พอเหวินซืออวี่ได้ยินคำทำนายที่ไม่เป็นมงคลของเขา เธอก็รีบดึงมือตัวเองกลับ ทำทางเหมือนถูกล่วงเกิน

แค่ตัดเอาเฉพาะชิ้นที่ต้องการมาต่อกันก็สามารถทำให้ความจริงถูกบิดเบือน คนที่ไม่ได้เห็นเหตุการณ์จริงย่อมไม่พบพิรุณใดๆ เวลานี้พินจยาหัวถูกด่าจน ติดเทรนด์ แม้แฟนคลับของเขาจะหิบบกเหตุผลมาได้แย้ง แต่กลับสู้การลุ่มรุม ของคนหลายแสนที่ลือกันเข้ามาพร้อมกันไม่ได้ และตอนนี้อาจจะกำลังฟุบตัว กระจกเลือดอยู่บนคีย์บอร์ด

ตงฉินซี่ไปยังชื่อแอดแก็คานต์ที่ส่วนใหญ่เป็นไปในทางเดียวกัน "เหวินซืออวี่ คนนี้น่าจะเป็นผู้ช่วยของเกาเซียนเซียน ไม่นั่นเด็กใหม่ตัวเล็กๆ คนเดียวอย่างเธอ ไม่มีทางกล้าต่อกรกับบริษัทเตลล์ลาร์แน่ คุณดูแอดแก็คานต์พวกนี้สิ ทั้งหมดเป็น มือโพลิตริบจ้างที่เกาเซียนเซียนจ้างมา เธอเตรียมลากอาจารย์พินลงน้ำไปด้วย เพราะอาจารย์พินรู้ความจริง เธอเลยต้องทำให้คำพูดของอาจารย์พิน หมดความน่าเชื่อถือและไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม แบบนี้ถึงจะตัดตอน ปัญหาไปได้ตลอดกาล ความคิดอ่านของผู้หญิงคนนี้แยบคายมาก วิธีการ ก็เยี่ยมเหต ฉันทูออกแต่แรกแล้ว แต่หลิวเจาไม่เคยเชื่อฉันเลย"

ตงฉินสายหน้าตาดุๆ กันพลางฝันยิ้ม พินจยาหัวสไลด์จอมือถืออย่าง ไม่ใส่ใจ เขาปฏิเสธตงฉินเรื่องข้อเสนอที่จะช่วยแถลงการณ์ล้างมลทินให้ เพราะ เขาไม่ต้องการให้ใครมาพิสูจน์ตนเอง

พินจยาหัวอ่านคอมเมนต์ที่ไม่น่าดูพวกนี้แล้วไม่รู้ทำไมเขาถึงแทบ สะกดไฟโตะที่ผุดพุ่งขึ้นมาแบบรูปปั้นไม่ได้ คนที่กระตุ้นให้เขามีอารมณ์ รุนแรงแบบนี้ไม่ได้มีแค่เกาเซียนเซียนกับเหวินซืออวี่ แต่ยังมีคนที่ใกล้ชิด เทพคนนั้นด้วย ถ้าไม่หาตัวอีกฝ่ายออกมาถล่มให้ยับ เขาอาจต้องตกอยู่ใน

ความเดือดดาลที่ไร้ทางระบายออกนี้ไปตลอด

ต่งฉินปรายตามองสีหน้ามีดครี้มของเขาแล้วพลันรู้สึกใจสั่นขึ้นมา เธอรีบเปิดประตูถุค โค้งตัวบอกลา "อาจารย์พี่นคะ ถึงจะช้าไปหน่อย แต่ข้อมูลที่คุณให้ฉินยังคงช่วยได้มาก! คอยให้เรื่องนี้เคลียร์เสร็จแล้วฉินจะมาขอบคุณคุณอีกครั้งนะคะ!"

ทว่าจังหวะนี้เองซึ่งรู่ยกลับพูดเสียงขริ้ม "เดี๋ยวครับ คุณอย่าเพิ่งรีบพลิกคดีให้หลิวเจา ผมยินดีเป็นทนายของเขา ช่วยเขาสะสางเรื่องยุ่งยากนี้ให้ ผมจะไม่ช่วยแค่ชีวิตเขา แต่จะทำให้เกาเซียนเซียนต้องเอาชีวิตของตัวเองมาซดใช้ คุณเชื่อผมมั๊ย"

ต่งฉินนิ่งอึ้ง ก่อนแสดงอาการตีใจจนออกนอกหน้า

บทที่ 179

อาจารย์พินกับ ดร. ช่งที่ชุดหลุมดักคน

ตงจินเดินจากไปด้วยความรู้สึกขอบคุณและซาบซึ้งใจยิ่ง ช่งรุ่มอุ้มสวี้อี๋หยาบ ขึ้นมาอย่างเบามือเดินตามพินจยาหลัวกลับบ้านไปด้วยกัน เขาไม่ได้ใช้ลิฟต์ แต่เดินขึ้นบันไดไปที่ละชั้นๆ ตามความเคยชินของชายหนุ่ม ต่อให้น้ำหนักใน อ้อมแขนจะทำให้เขาหายใจลำบาก แต่พอเข้าประตูบ้าน เขาก็แค่นั่งหลังให้ ชายหนุ่มเพื่อหอบหนักๆ สองสามครั้งให้ตัวเองรู้สึกสบายขึ้น จากนั้นค่อยเอาเด็กน้อยวางลงในอ่าง ปล่อยให้เข้าอ่างช้าๆ

"ตุ๊กตาสีเหลืองล่ะ" เขากวาดตามองของแต่งห้องนอนผ่านทางประตูกระจก พินจยาหลัวเปิดกระเป๋าน้ำร้อนของสวี้อี๋หยาบหยิบสมุดการบ้านออกมา พลังอธิบายน "มันอยู่ที่บ้านเก่า อีกสองสามวันเราจะย้ายไปที่นั่น"

"ตอนย้ายบ้านบอกผมด้วย ผมจะมาช่วย" แน่นอนว่าช่งรุ่มเหมาเองงานหนัก ไปทำอย่างเป็นเรื่องปกติ

"ครับ" พินจยาหลัวผงกศีรษะ มุมปากเผลอโค้งขึ้น น้ำในอ่างเล็กเต็มแล้ว ช่งรุ่มหยิบทิชชูฆ่าเชื้อหนึ่งห่อออกมาเช็ด อ่างอาบน้ำใหญ่ทั้งด้านในและด้านนอก ล้างแล้วล้างอีกจนสะอาด เสร็จแล้ว ค่อยปล่อยน้ำใส่

พินจยาหลัวที่กำลังตรวจการบ้านของสวี้อี๋หยาบแอบมองการกระทำของเขา ชายหนุ่มเอ่ยถามอย่างแปลกใจ "ทำไมคุณถึงไม่เช็ดอ่างของหยางหยาง ด้วยล่ะครับ"

มือที่กำลังทำงานของช่งรู่ยชะงัก ไม่รู้ว่าควรอธิบายอย่างไรไปชั่วขณะ เพราะเขาคงบอกออกไปไม่ได้ใช่ไหมว่าเขาแค่รื้อฟื้นฉายาหัวคนเดียว ส่วน สวีอี้หยางเป็นแค่ของแถม ถึงช่งรู่ยจะใส่ใจเด็กชาย แต่บางเรื่องมันก็ยากที่จะ ให้ความเท่าเทียม

จะให้เท่ากันได้อย่างไร เมื่อในสายตาเขามนุษย์ทุกคนถูกแบ่งออกเป็น สองประเภท หนึ่งคือฟื้นฉายาหัว สองคือคนอื่น

"ผมลืม คราวหน้าจะระวัง" เขาย้ำที่ซซู่ซ่าเชื้อที่ใช้แล้วใส่ถังขยะ น่าเสียด เหมือนสบายๆ แต่ความจริงเส้นเสียงกลับตึงเครียดอย่างยิ่ง

ฟื้นฉายาหัวไม่ได้สังเกตถึงความผิดปกติของอีกฝ่าย แค่อ้อมแล้วก้มหน้า ตรวจสอบบ้านต่อ เขาไม่เคยใส่ใจความผิดปกติเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้ ความรู้เรื่อง ความรู้สึกของเขาอ่อนด้อยมาก ถึงขั้นเรียกได้ว่าว่างเปล่า คุณลักษณะพิเศษ ของร่างทรงวิญญาณทำให้เขาปล่อยความคิดของตัวเองวิ่งวนล้นสนออยู่ในสมอง น้อยมาก เพราะเขารู้ว่านั่นเป็นเรื่องอันตราย

คนแบบพวกเขา ยิ่งเรียบง่าย ยิ่งบริสุทธิ์ ยิ่งแข็งแกร่ง

ช่งรู่ยลอบถอนหายใจ ไม่รู้ทำไมเขาถึงผิดหวังเหลือเกิน ทำได้แค่ก้มหน้า ทำความสะอาดห้องน้ำเพื่อใช้เรื่องนี้มาปรับอารมณ์ความรู้สึก ชายหนุ่มเข็ด อ่างล้างหน้า ประตูกระจก และกระเบื้องปูพื้นรอบแล้วรอบเล่าจนทุกอย่าง สะอาดเอี่ยมเหมือนใหม่ อารมณ์พลุ่งพล่านของเขาถึงค่อยถูกเก็บกลับไป ใน ส่วนลึกของจิตใจ คืบคลานความสงบ เขารวบรวมขยะเสียบๆ ก่อนเดินไปนั่งข้างๆ ฟื้นฉายาหัวด้วยท่าที่สบายๆ เพื่อช่วยอีกฝ่ายตรวจสอบบ้าน

ฟื้นฉายาหัวเอนตัวมาอย่างเป็นธรรมชาติ เบียดแขนช่งรู่ยกลางเอื่อยถามว่า "ดูเหมือนศัพท์คำนี้จะสะกดผิดหรือเปล่าครับ ผมจำได้ว่าตัวหลังเป็น e ไม่ใช่ r"

ช่งรู่ยมองท่าเอนพิงที่ฟื้นฉายาหัวทำไปตามสัญชาตญาณแล้วโบหน้าที ดึงเครียดก็อ่อนละมุนลงอย่างไม่ทันรู้ตัว เขาผงกศีรษะ รับคำเสียงเบา "อืม คุณจำไม่ผิดหรอก เป็น e"

หนึ่งชั่วโมงต่อมาช่งรู่ยก็ขอดตัวกลับ ฟื้นฉายาหัวยื่นมองส่งรถของอีกฝ่าย ที่วิ่งห่างออกไปไกลอยู่บนระเบียง ชายหนุ่มยืนอยู่กลางสายลมเย็นรื้นได้

พักหนึ่งแล้วจึงปิดประตูกระจก กลับไปที่ห้องอาบน้ำ เขาเค้นไอน์ฮินส์ดำสนิท รวบน้ำหมึกหนึ่งหยดลงไปใต้องของสวี่อึ้ยหาง เสรีจแล้วค่อยนั่งลงในอ่างของตน มือขวากดลงไปใต้ตำแหน่งหัวใจ ออกแรงเจาะเข้าไปอย่างแรง

พินจยาหลั้วที่ต่อให้ตัวปนกระดูกแหลกก็ไม่ส่งเสียงร้องอดส่งเสียงครางหนักๆ ออกมาได้ เห็นได้ว่าการทำแบบนี้สร้างความเจ็บปวดให้เขามากแค่ไหน ทว่าชายหนุ่มกลับไม่ลังเลสักนิด ปลายนิ้วยังคงความเข้าไปในช่องอกซ้าๆ จวบจนดวงรัศมีสว่างไสวหนึ่งดวงมาอยู่ในมือ เขาถึงค่อยดึงมันออกมา

ดวงรัศมีเปล่งประกายเจิดจ้า สั่นไหวเหมือนใกล้จะระเบิด และทุกสิ่งรอบตัวก็ถูกมันทำให้เดี่ยวสว่างเดี๋ยวมืด วูบไหวไม่หยุดนิ่ง เกาหยินที่สาดไปบนผนังพลันหายวับไปเพราะการเปลี่ยนแปลงของแสงเหมือนวิญญาณร้ายหรือสัตว์ประหลาดล่องหน การปรากฏของดวงรัศมีทำให้ห้องนี้เหมือนถูกลากเข้าไปในเขตแดนแห่งความมืดและความสว่าง ออกห่างจากโลกความเป็นจริงให้ความรู้สึกกดดันอย่างน่ากลัว

สวี่อึ้ยหางที่นอนอยู่ในอ่างพลิกตัว ใบหน้าแสดงออกถึงความเจ็บปวด

พินจยาหลั้วรีบใช้ฝ่ามือปิดดวงรัศมีไว้เพื่อกันพลังส่วนหนึ่งของมัน แต่กลับได้รับผลกระทบจากเศษเสี้ยวความทรงจำที่ฟุ้งกระจายออกมาจากมัน ทำให้เขาต้องอดทนอดกลั้นอย่างห้ามไม่อยู่ สิ่งที่พินจยาหลั้วกลัวที่สุดไม่ใช่ความเจ็บปวดของการกรีดคิ้วหัวใจออกมา แต่เป็นการรับรู้ถึงความทรงจำของมัน และถูกดึงกลับไปในอดีตสี่เลือด

เขากาดดวงรัศมีไว้แน่น ผ่านไปเนิ่นนาน นานมาก...กว่าที่เขาจะสยบรัศมีเจิดจ้าที่แผ่ไว้ด้วยกรโถมตีพวกนั้นลงได้และกลับเป็นปกติ

นี่คือป้ายหยกรูปปลาอีกหนึ่งอัน ขนาดสามนิ้ว ฝีมือประณีต แต่กลับอันใหญ่กว่าป้ายหยกทุกอันที่พินจยาหลั้วเคยรวบรวมมา สีกี้เข้มกว่า ในสีเทาเข้มๆ มีสีดำจางๆ แทรกอยู่เป็นริ้วเหมือนรอยแตกกลายงา คล้ายลายพูกันที่ตั้งใจขีดเขียนทำให้เจ้าปลาน้อยตัวนั้นดูมีชีวิตราวกับว่าวินาทีต่อไปมันจะส่ายหางกระโดดขึ้นไปในอากาศ

พินจยาหลั้วกำมันไว้ตามสัญชาตญาณ จากนั้นก็เอาป้ายหยกขนาด

สองนิ้วที่เอากลับมาวันนี้แปะรวมกับมัน นวดเนิบๆ บ้วนชำระ ลื่นเปลืองพลังไปมากกว่าจะทำให้พวกมันรวมเป็นหนึ่งเดียวสำเร็จ

หลังจัดการเรื่องนี้เสร็จเรียบร้อยพินจยาหัวก็พินลมหายใจยาวเหมือนได้รับแรงกดดันมหาศาล เขาจ้องมองป้ายหยกอันนี้แล้วเข้าสู่สภาวะนิ่งงัน ดวงตาสีดำของชายหนุ่มมีประกายของสายน้ำใสกระจ่างวาดผ่าน แต่เพียงชั่วพริบตาเดียวก็หายไป เร็วจนเหมือนคิดไปเอง เขาแนบป้ายหยกเข้ากับแผ่นอก กดแรงๆ ใช้เลือดและเนื้อของตัวเองหล่อหุ้มมัน ซ่อนไว้ในส่วนลึกที่สุดของหัวใจ ถ้าใครอยากได้ของชิ้นนี้ คนคนนั้นต้องล้มเขาให้ได้และผ่าร่างเขาเพื่อเอาหัวใจออกมา จากนั้นก็ความหามั่นในหัวใจของเขา

ใช้ชีวิตเพื่อปกป้อง ทুমเถิงเพียงนี้ สัจจะของพินจยาหัวไม่เคยเป็นแค่คำพูดลอยๆ

หลังเก็บซ่อนป้ายหยกเสร็จ พินจยาหัวก็ประคองหัวกะโหลก ค่อยๆ กลับไป

รุ่งเช้าซึ่งรุ่งเช้าบรรดาที่คอนโดฯ มูนไลต์เบย์การ์เดินเพื่อส่งเด็กชายไปโรงเรียนพร้อมพินจยาหัว เสร็จแล้วระหว่างทางกลับบ้านเขาซื้อหม้อถือหน้าตาเหมือนกันสองเครื่อง พร้อมทำซิมใหม่สองอัน

"ได้ยื่นชั่งเงินหนวนบอกว่าคุณจัดการคุณตามหาคุณเงาใกล้บ้าง เกี่ยวกับหาข่าวคุณไปทั่ว"

"ผมรู้ว่าเขาหาผมทำไม แต่ผมไม่ต้องการให้เขาช่วยแถมการณ์ล้างมลทิน"

"เอาเถอะ ตามใจคุณ เรื่องงานศพของครอบครัวเขียวเหยียนหลังเป็นโง่บ้าง"

"ใกล้เสร็จแล้วครับ นัดเวลาเผาเรียบร้อย ผมให้ทางตำรวจแจ้งญาติของพวกเขาแล้ว ไม่รู้ว่าจะมากันกี่คน ผมเตรียมเอาเก้าอี้กระดูกของพวกเขาไปโปรยข้างน้ำตกบนภูเขาลูกนั้น ให้มันลอยไปกับสายลม พวกเขาน่าจะชอบ" พินจยาหัวชี้ไปที่ภูเขาส่งกับน้ำตกที่มีแสงสะท้อนราวกระจกด้านนอกหน้าต่าง นั่นคือน้ำตกที่เทกระหน้าเสมอไม่เคยหยุดพัก สร้างหมอกเย็นฉ่ำ มีเสียงนกร้อง ดอกไม้หอม เป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการพักผ่อนแห่งหนึ่ง

ต่อให้อีกฝ่ายเป็นวิญญาณคนตาย ซ้ำยังเป็นวิญญาณที่แตกสลายไปแล้ว
ทว่าพินิจยาหลังยังคงใส่ใจและให้เกียรติต่อสรรพชีวิต

ซ่งรู่ยืม ผงกสิระระ แต่หัวใจกลับถ่วงหนัก เขานึกภาพไม่ออกเลยว่า
คนแบบไหนที่ฆ่าจิตวิญญาณแสงนงดงามนี้ได้ลง คนที่เป็นศัตรูกับพินิจยาหัว
คนที่พอเห็นพินิจยาหัวเป็นต้องทำลาย ต้องมีจิตใจอำมหิตขั้นไหน

ความคิดของซ่งรู่ยืมสับสนจนต้องหยิบมือถือมาแก้มั่งทำเป็นอ่านข่าวเพื่อ
ปกปิดความผิดปกติของตน ทางด้านพินิจยาหัวที่ลือกอินเพื่ออ่านเว่ยป้อ
ก็ผลอเล็กคิ้วสูง

แผนของเกาเซียนเขียนยกระดับขั้นที่ละก้าวๆ หลังสร้างหลักฐานเพื่อ
แจ้งความจับหลิวเจา เธอใช้เงินเชิญพี่สาวตัวปลอมสามคนกับญาติฝ่ายพ่อ
ของหลิวเจาอีกโขงมาออกสื่อเพื่อเล่าพฤติกรรมบัดซบที่เขาปล่อยให้พ่อแม่
แท้ๆ หิวตาย หอบเงินหนี้ ทั้งศพให้เน่าส่งกลิ่นเหม็นอยู่ในเพิง

ชาวเน็ตต่างพากันช็อก ต่ำกราดว่าหลิวเจาเลวกว่าเดรัจฉาน สมน้ำหน้า
ที่ต้องติดคุก! ศาลจะต้องเอาผิดเขาและลงโทษให้หนัก อย่าปล่อยให้เดนรก
แบบนี้ออกมาสร้างความวิบัติให้แก่สังคม!

ภายในระยะเวลาสั้นๆ แค่หนึ่งวันกับหนึ่งคืน ชื่อเสียงของหลิวเจาก็เหม็นฉ่ำ
ถ้าต่อไปจะเข้าวงการบันเทิง น่ากลัวว่าแค่ออกจากบ้านคงถูกตีตาย

เกาเซียนเขียนตัดทางเขาทุกทาง ไม่มีเยื่อใยสักนิดเลยจริงๆ

และในเวลาเดียวกันเธอก็ไม่ลืม 'ดูแล' พินิจยาหัว เธอจ้างมือโพสต์
กลุ่มใหญ่ให้ด่าเขาว่าเป็นพวกต้มตุ๋น ตอแหล ปิศาจระคะ ทำให้ชื่อเสียงและ
ความศรัทธาที่ผู้คนมีต่อเขาถูกโจมตีอย่างไม่เคยเป็น 'ค้อนจริง* ที่เธอปล่อยให้
ออกมาทำให้แฟนคลับที่เดิมเชื่อมั่นในตัวพินิจยาหัวเกิดความหวั่นไหว ภาพที่
เขาถือบทคุยกับหลิวเจาในคลิปเหมือนการตอบทเพื่อแสดงละครกันจริงๆ!

ซ่งรู่เองก็เห็นข่าวพวกนี้แล้ว เขาพูดเสียงเย็นชา "เกาเซียนเขียนเป็นคน
เจ้าแผนการมาก เดินหนึ่งก้าวมองสิบก้าว เธอรู้มาตั้งแต่ต้นว่าหลิวเจาไม่ใช่
หลิวเจา คนสวนไม่ใช่คนสวน และเธอเลือกสิ่งที่จะให้ผลประโยชน์สูงสุดแก่ตัวเอง

* ค้อนจริง เป็นภาษาที่ใช้ในอินเทอร์เน็ต หมายถึงการใช้ความจริงดองยา หรือหลักฐานที่แน่นอนไม่อาจ
ตั้งหลุดได้

การทำลายคุณกับหลิวเจาคนปัจจุบันเป็นแค่ก้าวแรก ต่อไปเธอยังจะหนักข้อขึ้นอีก"

"หนักข้อยิ่งงึมงับ" ฟันจยาหลัวถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ซ่งรู่ยตั้งใจอธิบาย ทว่าต่งฉินกลับโทรเข้ามาก่อน น้ำเสียงของเธอค่อนข้างกระวนกระวายใจ "ดีอกเตอร์ซ่งคะ คุณเห็นข่าวในเน็ตแล้วใช่ไหม เกาเซียนเขียนร้ายมาก เธอเอาญาติกำมะลอมาสาदन้ำสกปรกใส่หลิวเจา ฉันไปเจอคุณตอนนี้ได้หรือเปล่า เราจะได้ช่วยกันหรือว่าจะช่วยหลิวเจาพลิกคดียังไง"

"บริษัทสื่อวัฒนธรรมที่หลิวเจาเปิดกำลังจะเข้าตลาดหุ้นแล้วใช่หรือเปล่าครับ" ซ่งรู่ยไม่ตอบแต่กลับย้อนถาม

"ใช่ค่ะ ใกล้เคียงเข้าตลาดหุ้นแล้ว เรามีหัวด้านธุรกิจมาก ทำอะไรก็ประสบความสำเร็จอย่างสูง เรามีพรสวรรค์มากและใจดีมากด้วย เงินที่ได้ส่วนใหญ่มะเอาไปสร้างกุศล เขาไม่ควรตกต่ำถึงขั้นนี้" เสียงของต่งฉินสูงขึ้นมาอีก เธอต้องปิดปากตัวเองเพื่อปรับอารมณ์

ซ่งรู่ยพูดอย่างใจเย็น "คอยอีกหน่อย คุณรับแม่เขากลับมาก่อน และหาที่ให้เธออยู่สบายๆ หลังจากนั้นผมมีแผน"

"ต้องคอยอีกนานแค่ไหนคะ ตอนนี้เขาเสียชื่อเสียง ไม่เหลืออะไรเลย แกรมยังถูกขังอยู่ในคุก เขา..."

ซ่งรู่ยตัดบทคำพูดของต่งฉิน "ถ้าคุณไม่เชื่อผม จะเปลี่ยนทนายก็ได้ นะครับ"

ต่งฉินรีบร้องบอก "ไม่ค่ะ ไม่ๆ ฉันเชื่อคุณ ฉันไม่เปลี่ยนทนาย"

"คอยให้ได้โอกาสเหมาะๆ ผมจะบอกคุณ อย่างมากสามวันเป็นรู้ผล" ซ่งรู่ยปลอบ

ใจของต่งฉินเต็มไปด้วยความสงสัย แต่กลับไม่กล้าพูดมาก ถึงบุคคลิกของซ่งรู่ยจะดูสุภาพเรียบร้อย ทว่าสัญชาตญาณบอกเธอว่าคนคนนี้ไม่ใช่คนที่จะไปมีเรื่องด้วยได้ เธอน่าจะทำให้คำพูดของตัวเองเป็นจริงได้ ให้เกาเซียนเขียนต้องชดใช้ด้วยชีวิตทั้งชีวิต

พูดกันจริงๆ คือหลังได้ผลการตรวจดีเอ็นเอ ถ้าต่งฉินอยากช่วยพลิกคดี

ให้หลิวเจายอมเป็นเรื่องง่ายมาก แต่หญิงสาวยังไม่พอใจ เนื่องจากตอนนี้ตงฉินยังหาจุดอ่อนของเกาเซี่ยนเซี่ยนไม่เจอ แค่อีกฝ่ายบอกว่า 'ฉันไม่รู้เรื่อง' ความผิดทุกอย่างจะเป็นอันตกไป และถึงอย่างไรเธอก็ยังคงเป็นคุณนายหลิว ถ้าหลิวเจาจะหย่าก็ต้องแบ่งทรัพย์สินให้เกาเซี่ยนเซี่ยนครึ่งหนึ่ง

นี่ถึงหลิวเจาที่อยู่คุก ตงฉินก็ยกมือปิดหน้า เสียใจจนอยากร้องไห้ ทว่าตอนเปิดหน้าออกมา ในดวงตาเธอกลับฉายแววน่ากลัว ก่อนหน้านั้นเธอไม่กล้าประจันหน้ากับเกาเซี่ยนเซี่ยนเพราะกลัวตีหนุ่ฟงแจกันหยก* แต่ตอนนี้เกาเซี่ยนเซี่ยนล้าเส้นมากขึ้นเรื่อยๆ เธอจึงไม่จำเป็นต้องเมตตาอีกฝ่าย ได้เธออยากทำลายหลิวเจาให้ม้วย ันฉินจะชิงทำลายเธอก่อน!

ฝั่งตงฉินกำลังยุ่ง ฝั่งพันจยาหลวก็ไม่ได้ว่าง เขาล็อกอินเข้าเว่ยป้อพิมพ์ข้อความพร้อมแท็ก @เหวินซืออวี

'ขอมอบคำทำนายให้คุณหนึ่งข้อ เส้นทางนักเดินคือเส้นทางการเป็นเทพของคุณ ไม่อย่างนั้นคุณจะเป็นแค่คนธรรมดาไปตลอดชีวิต ถ้าคุณไม่ยากล่องลอยอยู่ในวงการบันเทิง มีงานอะไรที่เกี่ยวกับการเดินก็ขอให้ไปลอง ไม่อย่างนั้นอีกไม่เกินหนึ่งปีคุณจะหายไปจากจอ ป.ล. ผมไม่ได้เล็งคุณ สายตามผมยังไม่แยขนาดนั้น'

ทันทีที่เว่ยป้ออันนี้ถูกเผยแพร่ออกไป ชาวเน็ตก็เป็นบ้ากันอีกครั้ง พวกเขาใช้ถ้อยคำรุนแรงมาประหารพันจยาหลว จิตชั่วที่มีเข้ามาอย่างต่อเนื่องทำให้เว่ยป้อหน้าแรกของเขาค้าง เวลานี้มีคนเชื่อเขาน้อยมาก ทุกคนต่างพูดถึงเขาในฐานะนักต้มตุ๋นที่อาศัยชื่อว่างทรงวิญญาณมาหลอกเอาเงินกับผู้หญิง

เห็นพันจยาหลวถูกดำเนินไม่เหลือชิ้นดี เหวินซืออวีที่เกือบถูกเว่ยป้ออันนี้ทำให้ไม่โหยงน้ำก้อกรรมคติขึ้น

ผู้จัดการของเธอเอาสัญญาหลายฉบับออกมาบอกว่า "พันจยาหลวคนนี้น่าจะเป็นพวกเล่นของ เพราะงานที่เธอได้มาในช่วงนี้หลายงานเกี่ยวกับ

* ตีหนุ่ฟงแจกันหยก หมายถึงจัดการคนชั่ว กระทบทคนดี

การเดินทั้งนั้น นับว่าเขาหายถูกทีเดียว เธอคูลี นี่เป็นรายการวาไรตี้สตาร์แดนซ์ เรตติ้งของซีซันก่อนสูงมาก ซีซันนี้ก็น่าจะดังเหมือนกัน ส่วนนี้เป็นรายการ สตรีตแดนซ์ เพิ่งเปิดตัวซีซันแรก ฉันอ่านแผนงานของพวกเขาแล้วครีเอทีฟมาก พวกเขาอยากเชิญเธอไปเป็นเมนเทอร์ และให้เธอเต้นกับผู้เข้าแข่งขันสองสามเพลง เพื่อแสดงความสามารถของเธอให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง น่าจะช่วยดึงดูด แฟนคลับให้เธอได้ไม่น้อย นี่เป็นคำเชิญให้ไปทดสอบหน้ากล้องของละครเรื่องหนึ่ง เป็นตัวรอง พระสนมที่เป็นที่โปรดปรานเพราะการเต้นรำและได้มีชื่ออยู่ใน ประวัติศาสตร์ เข้ากับหน้าตาและความสามารถเฉพาะตัวของเธอมาก ถึง โปรดักชั่นจะเล็ก ผู้กำกับไม่ดัง แต่บทดีงาม สามงานนี้ทำมาเพื่อเธอทั้งนั้น ถ้ารับเธอจะต้องประสบความสำเร็จมากแน่ พันจยาหลัวคนนี้ไม่ใช่พวกต้มตุ๋น จริงๆ เธอเลิกว่าเธอได้แล้ว ให้คนเอาคลิปกับฮอตท็อปิกออกเถอะ"

คำพูดของผู้จัดการคือการรูดน้ำมันลงไปใต้ออกเพลิง เหวินซื่ออวีระเบิดตุ้ม ขึ้นมาทันที "คำเชิญทั้งสามที่ช่วยปฏิเสธไปให้หมดเลยนะ ต่อจากนี้ไปถึงตาย ฉันก็จะไม่รับงานที่เกี่ยวกับการเต้นอีก ฉันจะให้พันจยาหลัวเบิกตาสูนซ์ของเขา ดูให้ชัดๆ ว่าชีวิตของฉัน เหวินซื่ออวี อยู่ในมือของตัวเอง ไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำพูด ไร้สาระไม่กี่ประโยคของเขา! ไร้ฉันตั้งเมื่อไหร่ฉันจะตบหน้าเขาสักหลายขาด เอาให้พันสูนซ์ของเขาหลุดออกมาเลย!"

เหวินซื่ออวีพลิกดูในสมุดแผนงาน สุดท้ายก็หยิบเอาสัญญาหนึ่งฉบับ ออกมา "ฉันอยากร่วมรายการนี้ CHINESE RESTAURANT ว่าไรตี้ซีซันคิงของ ช่องเลมอน ดังทุกซีซัน คุณสมบัติฉันเลิศขนาดนี้มีหรือจะไม่ดัง"

เดิมทีผู้จัดการก็หมายตารายการนี้เป็นเบอร์แรกอยู่แล้ว เธอจึงโยน คำเตือนของพันจยาหลัวออกไปจากสมองทันที

อีกด้านหนึ่งพันจยาหลัวเหมือนใช้จิตสัมผัสอะไรได้จึงแผลอโค้งริมฝีปาก เป็นรอยยิ้ม ซึ่งรุ่มระงิงกามองมือถือของเธอ เขาสั่นศีรษะแล้วเอ่ย "ยิ่งคุณพูดแบบนี้ เหวินซื่ออวียิ่งไม่รับงานเต้น คุณพูดหลุมดักเธอ"

พันจยาหลัวส่ายหน้า "ผมไม่ได้ขุดหลุมดักเธอ ทุกข้อเสนอนะที่ผมให้ มาจากใจ การทิ้งการเดินไปเป็นการตัดสินใจของตัวเองต่างหาก"

"โอเค ไม่ได้ขุดก็ไม่ได้ขุด" ซ่งรู่ยแสร้งทำเป็นเชื่อคำพูดของเขา

พินจยาหวัสโลด์หันหน้าเว่ยป้ออย่างเอาจริงเอาจัง ตอนหลังเขาปรายตาไปมอง ดร. ซ่งแล้วถูกอีกฝ่ายจับได้อย่างจัง พินจยาหวัสซ่งก็ไปครู่หนึ่ง ก่อนหลับตาลง แม้มริมฝีปากบาง ผงกศีรษะ "โอเค ผมยอมรับ ผมขุดหลุมดักเหวินซืออวี่ คุณจะมองผมทำไม หรือคุณไม่ได้ขุดหลุมดักเกาเขียนเขียนเหมือนกัน?" คำพูดประโยคนี้ของเขามีกระแสทำลาย เหมือนกำลังบอกว่าทำไมผมจะทำเรื่องที่คุณทำบ้างไม่ได้ พินจยาหวัสที่เป็นแบบนี้ดูสุดโสมมาก เด็กมาก และน่ารักมาก

ซ่งรู่ยเอามือปิดหน้า หัวเราะเบาๆ

ขณะเดียวกันเกาเขียนเขียนก็รีบไปที่คุกเพื่อเยี่ยมหลิวเจา ประโยคแรกที่เขาเปิดปากพูดนับเป็นการยอมรับตัวตนของเขา "คุณโทรหาต่งจินเดี๋ยวนีบอกให้เธอหยุด แล้วฉันอาจพิจารณาเรื่องยอมความกับคุณนอกศาล คิดให้ดีนะตอนนี้คุณไม่เหมือนเมื่อก่อน คุณไม่มีอะไรมาต่อรองกับฉัน ถ้าต่งจินยังหาเรื่องฉันอีก แค่อันพูดประโยคเดียวก็ทำให้คุณติดคุกไปจนพ้นทะเล!"

"สรุปคือคุณรู้มาตลอดว่าเป็นผมใช่หรือเปล่า" หลิวเจาเงยหน้าขึ้นช้าๆ เผยให้เห็นดวงตาเย็บเย็บกับใบหน้าที่เต็มไปด้วยความผิดหวังและขมขื่น

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3rtc5R3>